

Kakko-täti ja jutun kirjoittaja Riitta yhdessä noin vuonna 1952 tai -53.

Muistoja Kakko-tädistä (Katri Peltonen)

Kakko-täti asui Yläneellä poikansa Mikon perheen luona, jossa oli kuusi lasta kuten meilläkin. Hän oli äidin täti ja kummitätini.

Kakko-täti oli meillä paljon, joulun aikaan ja talvella viikkoja. Sanoi aina että tuli meille ”lep-päämään”, koska me lapset oltiin jo vähän isompia ja ehkä sitten rauhallisempiakin. Heillä vanhoilla riitti tarinoita illasta toiseen; leppoi-saa jutustelua, huumoria. Paljon käytiin kyläilemässä mm. Apron Liisan ja Väinön perheen luona.

Kakko-täti ystäväystyi äkkiä naa-pureidenkin kanssa. Hyviä ystäviä oli mm. naapurissa Jaakkimasta tulleet Koppiset. Jaakko ”iski suonta”. Hänen luonaan täti kävi aina hoidossa. ”Päästettiin paha veri pois.”

Kerrankin lähdettiin tällaiselle reissulle. Laitettiin lamuska, pitkä reki, jossa tapit, joista pidettiin kiinni, hevosen perään ja väki kyy-tiin. Meillä oli sellainen vikuri he- vonen, joka lähti äkkiä liikkeelle, ja kuinka ollakaan, Kakko-tädin

tappi katkesi ja täti lensi hanteen. Siihen isä-Matti totesi, että ”Katkasiks hää pahalaine tapinki!” Mutta ei tädille käynyt kuinkaan. Naurua tuli.

Me lapsetkin päästiin joskus katsomaan sitä ”suonen iskua”, veri valui käsivartta pitkin ämpäriin. Aika hurjalta se touhu näytti.

Sitten joulut ovat jääneet mieleen: saunan lämmitys, saunominen. Ja ennen jouluateriaa laulettiin ”Enkeli taivaan lausui näin...”

Sitten aterian jälkeen illalla Kakko-täti lähti saunaan ja sillä välin meillä aina kävi joulupukki! Kun me isommat lapset tunnistettiin joulupukki siitä kepeistä ja käsistä, sitten joulupukki lakkasi käymästä meillä.

Joulukirkossakin käytiin hevosella, ja lumitilanteesta johtuen oli joko lamuska tai pikkureki, se kun tahtoi joskus kaatuakin kinoksiin.

Kakko-täti oli hyvin toivottu vieras, sellainen leppoisa mummeli. Mutta siitä ei pidetty, kun hän keitti aina sitä kaurakiisseliä ja isoon kattilaan. Se oli jotain ällöttävää,

hajukin. Itse en voinut sitä syödä, ja sitten uhkailtiin aina, että jos kuka ei syö niin ei pääse kylään illalla. Ja sain jäädä kotiin, vaikka olisi mieluisakin kyläpaikka ollut tiedossa.

Kerran vein tällaisen kiisseliannoksen possuillekin, josko ne olisi syöneet. Kävin kuitenkin vilkaisemassa, että alkoivatkohan possutkin voida pahoin. Kyllä ne siitä selvisivät.

Paljon lapsuusmuistoja ja erikoisia tapahtumia on jäänyt mieleen. On opittu kaikenlaisia hyödyllisiä taitoja näiltäkin ajoilta. Ja sitä huumoria piisasi, naurettiin usein itsemme kipeäksi.

Aikuisena ei enää niin paljon oltu tekemisissä. Käynnit harvenivat iän ja vanhuuden myötä.

Riitta Siltanen